

Iubirea mea desăvârșită

Traducere din engleză și note de
Alexandra Fusoi

Unu

Casa veche stă ghemuită pe dealul ei, toată numai vopsea albă jupuită, ferestre cu bovindou și balustrade de lemn cu stâlpi, năpădite de trandafiri cățărători și oțetari otrăvitori. Tulpinile târâtoare ale trandafirilor puseseră stăpânire pe șipcile care îmbrăcau casa și care atârână acum încurcate printre lujeri. Aleea cu pietriș e plină de cartușe goale, cu o crustă de cocleală pe ele. Martin Alveston se dă jos din camionetă și nu se uită la Turtle, care rămâne în cabină, ci urcă pe verandă, cu bocancii militari răsunând găunos pe scânduri, un bărbat masiv îmbrăcat cu cămașă de flanelă și blugi Levi's, ce deschide ușile de sticlă glisante. Turtle așteaptă, ascultând ticăitul motorului, apoi se duce după el.

În sufragerie, una dintre ferestre e astupată cu foi de tablă și placaj de 13 milimetri bătute în cuie de ramă și acoperite cu ținte de tragere. Găurile făcute de gloanțe sunt așa de compacte, încât arată de parcă cineva ar fi pus o armă de calibru 10 chiar lângă ele și le-ar fi aruncat în aer; gloanțele scânteiază în cavitățile lor zimțate ca apa pe fundul puțului.

Tatăl ei desface pe soba veche o conservă de fasole Bush's, în timp ce-și freacă un chibrit pe degetul mare, să aprindă focul, care pâlpâie și începe să ardă încet, portocaliu pe fundalul întunecat al pereților de sequoia californian, al dulapurilor nelăcuite și al capcanelor de șobolani cu pete de unsoare.

Ușa din spate a bucătăriei n-are încuietoare, doar găuri pentru mâner și yală, iar Martin o deschide cu piciorul și iese pe terasa neterminată din spate, unde grinzile fără scânduri între ele forfotesc de șopârle spinoase și sunt întreșesute cu rugi de mur prin care se ridică tulpini de coada-calului și mentă porcească, fină precum catifeaua, cu puful ei bizar ca de piersică și cu o putoare acră. Stând pe grinzi cu picioarele depărtate, Martin ia tigaia de pe șipcile desprinse, unde a atârnat-o ca s-o lingă ratonii. Deschide robinetul cu o cheie franceză ruginită și dă drumul jetului de apă peste fontă, smulgând mănunchiuri de coada-calului, ca să frece în locurile cu probleme. Apoi intră și o pune pe sobă, iar apa șuieră și sare din tigaie. Deschide frigiderul oliv, fără bec, și scoate două fripturi împachetate în hârtie cerată maro, trăgându-și de la centură cuțitul Daniel Winkler și ștergându-l pe cracul blugilor Levi's. Apoi înțeapă separat fripturile cu vârful cuțitului și le aruncă pe rând în tigaie.

Turtle sare pe blatul de bucătărie — scânduri zgrunțuroase de sequoia californian, cu urme vechi de ciocan în jurul cuielor. Culege un Sig Sauer dintre cutiile goale de conserve și desface închizătorul, ca să vadă cartușele așezate în magazia pistolului. Ridică arma și se întoarce să vadă cum o ia bărbatul, iar acesta se sprijină cu o mână mare de dulapuri și zâmbește obosit, fără să ridice privirea.

Când avea șase ani, o așezase pe o vestă de salvare pe post de pernă, îi spusese să nu se atingă de tuburile goale încinse și începuse s-o învețe să folosească un Ruger.22 cu încărcare manuală, stând la masa de bucătărie și sprijinind arma de un prosop rulat. Bunicul auzise probabil împușcăturile când se întorcea de la magazinul de băuturi, pentru că intrase îmbrăcat în blugi, în halat de baie din frotir și papuci de piele cu ciucurași tot de piele, și rămăsese în prag spunând: „Fir-ar să fie, Marty“. Tati ședea pe un scaun lângă Turtle, citind *Cercetare asupra principiilor morale* a lui Hume și întorsese cartea pe coapsă, ca să nu se închidă, spunând: „Treci în camera ta, Bobiță“, iar Turtle urcase, făcând să scârțâie scările fără balustradă și fără contratrepte, construite din scânduri tăiate dintr-un nod de sequoia californian, cu vangurile îmbătrânite crăpate și torsionate pentru că n-au fost uscate bine și, prin torsiune, trăgând cuiele din trepte, expuse și deformatate până aproape de forfecare, iar bărbații rămân tăcuți jos, bunicul privind-o pe ea, Martin atingând cu buricul arătătorului scrisul aurit de pe cotorul cărții. Dar chiar și sus, întinsă pe patul ei de placaj, cu un sac de dormit tras peste ea, tot îi putea auzi, în timp ce bunicul zicea: „Fir-ar să fie, Martin, nu așa se crește o fetiță“, iar tati nu a spus nimic multă vreme, după care a răspuns: „Asta-i casa mea, ține minte, Daniel“.

Își mănâncă fripturile aproape în tăcere, paharele înalte cu apă lăsând la fund straturi de nisip. Între ei, pe masă, se află un pachet de cărți de joc, iar pe cutie e desenat un bufon. O parte a feței îi e schimonosită într-o grimasă de nebun, cealaltă e deformată într-o încruntătură. Când termină, își împinge farfuria în față, iar taică-său se uită la ea.

E înaltă pentru cei paisprezece ani ai ei, clădită ca un mânăz, cu picioare și brațe lungi, solidă, dar cu șolduri și umeri înguști și cu gâtul lung și vânos. Ochii sunt cea mai izbitoare trăsătură a ei, albaștri și migdalați, așezați pe un chip care este prea uscățiv, cu pomeți lați și ascuțiți și gura strâmbă, cu dinții mari — un chip urât, știe, și unul neobișnuit. Are părul des și blond, cu șuvițe decolorate de soare. Pielea îi e presărată cu pistrui roșcați. Pe palme, pe dosul antebrațelor și pe interiorul coapselor se vede o încâlceală de vene albastre.

— Du-te și ia-ți lista de cuvinte, Bobiță.

Scoate caietul albastru din ghiozdan și-l deschide la pagina cu exerciții de vocabular de săptămâna asta, copiate cu atenție de pe tablă. Taică-său pune mâna pe caiet și-l trage peste masă, spre el. Începe să citească lista.

— „Remarcabil“, spune și se uită la ea. „A pedepsi“.

Și așa parcurge toată lista. Apoi spune:

— Uite. Numărul unu. „Pauză îi plăcea să lucreze cu copiii“.

Întoarce caietul și-l împinge pe masă, spre ea. Turtle citește:

1. _____ îi plăcea să lucreze cu copiii.

Citește toată lista, lovind în podea cu încheieturile degetelor de la picioare. Tati se uită la ea, dar ea nu știe răspunsul.

— „Bănuț“, poate că e „bănuț“, spune.

Tati ridică din sprâncene, iar ea scrie cu creionul:

1. Bănuțului îi plăcea să lucreze cu copiii.

Bărbatul trage caietul peste masă și se uită în el.

— Păi acum uită-te la numărul doi, spune.

Îi împinge caietul înapoi. Fata se uită la numărul doi.

2. _____ vom întârzia la petrecere.

Îl ascultă respirând prin nasul spart, fiecare răsuflare fiind insuportabilă pentru ea, fiindcă îl *iubește*. Îi privește cu atenție chipul, fiecare detaliu al acestuia, gândindu-se: „Javră ce ești tu, poți s-o faci, javră ce ești“.

— Uite, zice el, uite, și îi ia creionul, apoi, cu două linii abile șterge „bănuțului“ și scrie „pediatrului“. Apoi îi împinge înapoi caietul și spune:

— Bobiță, ce-i numărul doi? Tocmai ne-am uitat. E chiar acolo.

Turtle privește pagina, de departe cel mai puțin important lucru din încăperea, mintea fiindu-i invadată de nerăbdarea lui. Bărbatul rupe creionul în două și pune ambele bucăți în fața caietului. Fata se gârbovește peste masă, gândindu-se: „Proastă, proastă, proastă și de rahat la toate“. Taică-său își trece unghiile prin barba țepoasă.

— În regulă, spune el.

E încovoiat de extenuare și-și trece un deget prin resturile de sânge de pe farfurie.

— În regulă, bine, spune apoi și azvârle caietul cu dosul mâinii în cealaltă parte a sufrageriei. În regulă, bine, destul pentru seara asta, e destul... ce-i cu tine?

După care zice, clătinând din cap:

— Nu, nu e bine, nu, ajunge.

Turtle tace, cu părul răzlețit în jurul feței, iar taică-său deschide gura și-și mișcă falca spre stânga, de parcă și-ar încerca maxilarul.

Se întinde și pune Sig Sauerul în fața ei. Apoi trage peste masă pachetul de cărți de joc și-l mută în cealaltă mână. Se duce spre fereastra bătută în cuie, se oprește în fața țințelor pline de gloanțe, desface caseta pachetului de cărți de joc, trage valetul de pică și-l ține lângă ochi, arătându-i fetei fața, spatele și cantul cărții. Turtle stă cu mâinile întinse pe masă, uitându-se la armă.

— Nu fi jăvruță, Bobiță! spune el.

Stă perfect nemișcat.

— Ești o jăvruță. Încerci să fii o jăvruță, Bobiță?

Turtle se ridică, își îndreaptă ținuta și aliniaza cătarea frontală la ochiul drept. Știe că e aliniată când marginea cărții pare subțire ca o lamă de ras — dacă arma e înclinată în sus, vede o sclipire de avertizare pe suprafața superioară a cătării. Corectează poziția până când marginea aceea devine o linie subțire, simplă, gândindu-se: „Ai grijă, ai grijă, fată“. Din profil, cartea de joc e o țință de grosimea unei unghii. Reduce cu grijă jocul trăgaciului, pentru care e nevoie de o forță de apăsare de aproape două kilograme, inspiră și expiră până ajunge la ritmul relaxat al răsuflării ei normale și dă drumul celor aproape două kilograme. Trage. Jumătatea de sus a cărții de joc plutește în jos în spirală, ca sâmburii dintr-un fruct de arțar. Turtle stă nemișcată, cu excepția fiorilor care-i coboară în brațe. Martin clatină din cap, zâmbind puțin și încercând să-și ascundă zâmbetul, atingându-și reținut buzele cu degetul mare. Apoi trage o altă carte din pachet și o ridică.

— Nu fi jăvruță, Bobiță! spune el și așteaptă.

Cum ea nu face nicio mișcare, el continuă:

— Fir-ar să fie, Bobiță.

Turtle controlează cocoșul cu degetul mare. Când ții arma cum trebuie, se simte într-un fel anume, iar

Turtle caută vreo greșeală în senzația aceea, în timp ce marginea cătării îi acoperă fața lui Martin, cu mărghica ei verde strălucitoare de tritriu la fel de mare ca ochiul lui. Pentru o clipă lungă, în care viza urmează direcția în care se concentrează ea, ochiul lui albastru ajunge în mijlocul orizontului îngust și plan al cătării frontale. Măruntaiele îi zvâcnesc și se lasă în jos ca un pește prins în undiță, care se încâlcește în buruieni, iar ea nu se mișcă, ține trăgaciul fără niciun joc, gândindu-se: „Rahat, rahat” și spunându-și: „Nu te uita la el, nu te uita la el”. Dacă o vede peste cătările alea, n-o arată prin niciun fel de expresie. Cu atenție, potrivește cătările pe cartea tremurătoare și neclară. Expiră în ritmul normal al respirației și trage. Cartea nu se mișcă. A ratat. Vede semnul pe țintă, la un lat de palmă de el. Eliberează trăgaciul și coboară arma. Sudoarea i se strânge pe gene ca o dantelă strălucitoare.

— Încearcă să țintești, spune el.

Turtle stă perfect nemișcată.

— Mai încerci o dată sau ce faci?

Turtle fixează din nou cocoșul și duce pistolul de la șold la ochi, cu cătările aliniat, raze de lumină egale între cătarea frontală și înălțător, vârful așa de stabil, că poți să ții în echilibru o monedă drept pe capătul țevii. În schimb, cartea de joc se mișcă foarte ușor în sus și-n jos. Un tremur neînsemnat reflectă bătaile inimii lui Martin. Turtle se gândește: „Nu te uita la el, nu te uita la fața lui. Uită-te la cătarea frontală, uită-te la vârful ei”. În tăcerea de după împușcătură, Turtle dă drumul trăgaciului, până se aude clicul. Martin întoarce în mână cartea de joc nevătămată și o inspectează demonstrativ.

— Exact cum credeam, spune el și o aruncă pe podea, se întoarce la masă, se așază în fața lui Turtle, ia cartea pe care o lăsase deschisă cu fața în jos și se apleacă peste ea.

Pe fereastra bătută în cuie din spatele lui, găurile făcute de gloanțe sunt înghesuite pe o suprafață care poate fi acoperită de o monedă de 25 de cenți.

Turtle rămâne în picioare privindu-l timp de trei bătăi de inimă. Trage magazia, scoate cartușul din cameră și-l prinde în mână, blochează la loc închizătorul și pune arma, magazia și cartușul pe masă, lângă farfuria murdară. Cartușul se rostogolește într-un arc larg, cu un sunet de bilă de sticlă. Taică-său își umezește degetul și dă pagina. Fata rămâne în picioare, așteptând să se uite la ea, dar bărbatul nu ridică privirea, iar ea se întrebă: „Asta-i tot?”. Urcă în camera ei întunecată, îmbrăcată în placaj nelăcuit și unde, prin cercevele și tocul ferestrei dinspre vest, intră tulpinile oțetarului otrăvitor.

În noaptea aceea, Turtle așteaptă pe platforma ei de placaj, sub sacul de dormit militar, verde și păturile de lână, ascultând cum ronțăie șobolanii prin farfuriile murdare din bucătărie. Uneori aude cum face câte unul *tronc tronc tronc* când se așază pe un vraf de farfurii și se scarpină pe gât. Îl aude pe Martin plimbându-se dintr-o cameră într-alta. Armele ei sunt atârinate în cuie pe pereți: un Lewis Machine & Tool AR-10, un Noveske AR-15 și pușca Remington 870 de calibru 12 cu piston. Fiecare corespunde unei filosofii diferite de utilizare. Hainele îi sunt împăturite cu grijă pe rafturi, șosetele aranjate într-un cufăr la picioarele patului. Odată, lăsase o pătură nestrânsă, iar taică-său îi dăduse foc în curte, spunând: „Doar animalele își distrug casele, Bobiță, doar *animalele* își distrug nenorocitele de case”.

Dimineața, Martin iese din camera lui punându-și cureaua la blugi, iar Turtle deschide frigiderul și scoate un carton cu ouă și o bere. Îi aruncă berea. Martin așază capacul sticlei pe marginea blatului, îl desface cu zgomot și bea din picioare. Cămașa de flanelă atârnă deschisă la piept. Mușchii abdominali i se mișcă în timp ce bea. Turtle sparge ouăle de blat și, ținându-le în sus în pumn, le strânge în mână și scurge conținutul în gură, aruncând cojile în găleata de aproape 60 de litri de compost.

— Nu-i nevoie să vii cu mine, spune ea, cu palma căuș la gură.

— Știu, zice Martin.

— Nu-i nevoie, spune ea.

— Știu că nu-i nevoie, îi răspunde el.

O conduce până la autobuz, tată și fiică înaintând pe fâgașele despărțite de iarbă ale drumului. De-o parte și de alta, rozete neînflorite și țepoase de ciulini. Martin ține berea la piept, încheindu-și cămașa cu cealaltă mână. Așteaptă împreună la refugiul cu pietriș, mărginit de vițelar și odos. Printre pietricelele sunt cuibăriți maci californieni. Turtle simte mirosul de iarbă-de-mare putrezită de pe plaja de sub ei și duhoarea fertilă a estuarului aflat la aproape douăzeci de metri. În Buckhorn Bay, apa e verde-deschis, cu o plasă albă în jurul stâncilor marine. Mai încolo, oceanul capătă o nuanță de albastru-șters, iar culoarea apei și a cerului sunt identice, nu există linie a orizontului și nici nori.

— Ia uită-te, Bobiță, spune Martin.

— Nu-i nevoie să aștepți, răspunde ea.

— Îți face bine la suflet să te uiți la așa ceva. Te uiți și te gândești, fir-ar să fie. Să studiezi înseamnă să te apropii de adevăr. Trăiești la marginea lumii și zici că asta te

Învață ceva despre viață, să fii atent la ea. Și trec anii, gândindu-te așa. Știi ce vreau să zic?

— Da, tati.

— Trec anii și te gândești că tot ce faci e un fel de treabă existențială importantă, să stăvilești bezna în actul contemplării. Și apoi, într-o bună zi, îți dai seama că nu știi la ce dracu' te uiți. E în mod ireductibil bizar și nu seamănă cu nimic altceva în afară de sine și toată meditația asta nu-i decât vanitate și toate gândurile care ți-au trecut vreodată prin cap au ratat caracterul imposibil de explicat al chestiei, vastitatea și detașarea ei. Te-ai uitat ani de zile la ocean și ai crezut că înseamnă ceva, dar nu însemna nimic.

— Nu-i nevoie să vii până aici, tati.

— Dumnezeule, îmi place lesbi asta, spune Martin. Și mă place și ea. I se vede în ochi. Uită-te. Afecțiune curată.

Autobuzul găfâie în timp ce înconjoară Buckhorn Hill pe la poale. Martin zâmbește hoțeste și ridică berea ca s-o salute pe șoferița autobuzului, uriașă în salopeta ei Carhartt și bocancii de pădurar. Se uită țintă la el, deloc amuzată. Turtle se urcă în autobuz și înaintează pe culoar. Șoferița se uită la Martin, iar el rămâne zâmbind cu gura până la urechi pe alee, cu berea în dreptul inimii, clătinând din cap și spunând:

— Ești o femeie dată naibii, Margery. O femeie dată naibii.

Margery închide ușile cu izolația lor de cauciuc, iar autobuzul pornește cu o smucitură. Privind pe geam, Turtle îl vede pe Martin ridicând mâna în semn de rămas-bun. Se lasă să cadă pe un loc liber. Elise se întoarce, își pune bărbia pe spătarul scaunului și zice:

— Tatăl tău e, cum să zic, așa de tare.

Turtle se uită pe geam.